

nižší soudy zjistily, že dotčené vyrovnání bylo zahájeno a věřiteli přijato v roce 1931. Podle čl. X, odst. 3, a XIV uvoz. zák. k novým konk., vyr. a odp. ř. platí totiž nový vyrovnací řád až na jeho § 4, o který tu nejde, o všech soudních vyrovnáních přijatých po 1. srpnu 1931, kdežto vyrovnání přijatá před tímto dnem jest posuzovati podle vyrovnacího řádu starého. Právě v otázce, o kterou tu jde, liší se předpisy obou uvedených vyrovnacích řádů od sebe podstatně, ano podle § 57 starého vyr. ř. ve znění zákona č. 99/1923 Sb. z. a n. nebylo (na rozdíl od ustanovení § 67 nového vyr. ř.) třeba žádného upomínacího dopisu, nýbrž zmatečnost vyrovnání a ztráta všech výhod pro dlužníka nastala již pouhým nesplněním vyrovnání dlužníkem, na čemž nemohlo nic změnit ani to, že dlužník dodatečně kvotu zapravil a věřitel ji přijal. Nemůže proto souzený spor býti rozhodnut bez zjištění, kdy dotčené vyrovnání bylo věřiteli přijato, proč bylo povinností již prvního soudu, aby ve smyslu § 182 c. ř. s. tuto okolnost vzal na přetřes a učinil v té příčině potřebné zjištění. Protože se tak nestalo a ani odvolací soud tento nedostatek nenapravit, nemůže odvolací soud rozhodnouti ve věci samé. Ježto jest patrně třeba jednání v první stolici, aby se věc stala zralou k rozhodnutí, byly zrušeny rozsudky obou nižších soudů podle § 510, odst. 1, posl. věta, c. ř. s. Bude na soudu první stolice, aby především zjistil, kterého dne a měsíce v roce 1931 bylo vyrovnání, o které tu jde, věřiteli přijato, a aby pak, řídě se vyličenými právními názory a vyřídě všechny přednesené námitky stran, ve věci znovu rozhodl.

Čís. 16608.

Dovolání jest podle § 502, odst. 4, c. ř. s. přípustné, byl-li i druhý rozsudek prvního soudu, vydaný po zrušovacím usnesení, zrušen proto, že první soud nedbal příkazu daného mu v prvním zrušovacím usnesení, a byl-li v obou zrušovacích usneseních vysloven tentýž právní názor v určitém směru, třebaže jinak mohl první soud samostatně vyvozovati právní důsledky z určité právní skutečnosti, avšak první soud přes to míně, že jest vázán určitým právním názorem, rozhodl podle něho, a odvolací soud rozsudek potvrdil.

Výrazem »výslovně« v § 901 obč. zák. se nerozumí jen výslovnost v užším smyslu slova, nýbrž znamená jen to, že smluvci chtěli zřejmě a nepochybně (§ 863 obč. zák.) ustanoviti pohnutku za výminku. Nerozhoduje, že se výminka nemohla splnit proto, že se její splnění stalo vydáním nového zákona (zák. č. 202/1925 Sb. z. a n.) vůbec nemožným.

Zavázala-li se pojišťovna při sjednání pojistné smlouvy, že pojistníkovi vrátí zaplacené pojistné prémie, nesplní-li se určitá výminka (že druhá pojišťovna přijme výpověď již s ní sjednané pojistné smlouvy),

jest povinna splniti svůj závazek bez zřetele na to, že poskytla pojistníku krytí a že měla náklady spojené s uzavřením pojistné smlouvy. K platnosti takového závazku se nevyžaduje písemná forma.

(Rozh. ze dne 4. ledna 1938, Rv I 2492/36.)

Srov. rozh. č. 13010 Sb. n. s.

Roku 1924 pojistil žalobce u pojišťovny »S.« obytné a hospodářské budovy s hospodářským příslušenstvím a úrodou na svém velkostatku v B. (Slovensko) proti ohni na dobu 10 let od 28. července 1924 do 28. července 1934 do výše 1,150.666 Kč podle pojistky z 28. července 1924, č. 170.750. Dne 11. července 1925 podepsal žalobce návrh na pojištění týchž budov s rozšířením pojistky o dvě další kůlny, o další živé a mrtvé příslušenství a další úrodu, jakož i se zvýšením hodnot u několika předmětů celkem do výše 1,562.800 Kč proti ohni u žalované pojišťovny »L.« na dobu 10 let od 15. července 1925 do 15. července 1935 za roční premii 6.890 Kč 20 h, splatnou vždy 15. července každého roku, zároveň podepsal výpověď původní pojistky u pojišťovny »S.« a odevzdal výpověď a starou pojistku zástupci žalované pojišťovny K-ovi, který s ním sepsal nový návrh na pojištění u žalované pojišťovny. Žalovaná přijala návrh a zaslala žalobci pojistku vystavenou dne 17. července 1925 skrze jednateleství v B., které se vydávalo na tiskopisech za filiálku žalované pojišťovny, se zprávou dne 29. července 1925, že výpověď zaslala doporučeně pojišťovně »S.« a že poukázala také právě uvedené pojišťovně dobovou slevu 1.206 Kč 26 h. Zároveň žádala žalobce, aby pojišťovně »S.« již nic neplatil a korespondenci vedenou s pojišťovnou »S.« zaslal žalované skrze filiálku v B. k vyřízení. Žalobce přijal pojistku bez námitek a zaplatil žalované prvou premii 6.890 Kč ve dvou splátkách dne 17. prosince 1925 a 2. ledna 1926. Ještě před zaplacením právě dotčené premie byla pojistka dne 27. srpna 1925 vinkulována ve prospěch Hypoteční banky české, filiálky v B., a žalovaná převzala také předběžné ručení. Pojišťovna »S.« však neuznala výpověď původní pojistky, podala na žalovaného dne 6. dubna 1926 žalobu pod Ck Ia 139/26 na zaplacení premie za rok 1925/26 6.192 Kč 40 h a vyhrála spor ve všech třech stolicích. Rozsudek nejvyššího soudu ze dne 9. června 1928 byl Dr. V-ovi jako žalobcovu zástupci doručen dne 4. září 1928. Žalobci po jeho oznámení o žalobě dala žalovaná informace, jak se má zachovati, a žádala ho také, aby podal proti odsuzujícímu rozsudku dovolání. Dr. V. jako žalobcův právní zástupce zaslal dne 7. ledna 1927 řediteli žalované S-ovi v B. návrh dohody, kterou prý s ním ústně ujednal se žádostí, aby dal dohodu správně podle předpisů žalovanou pojišťovnou podepsati a aby ji vrátil. S. zaslal onu dohodu žalované do P. k rozhodnutí a k podpisu, žalovaná však dohodu nepodepsala ani nevrátila. K naléhání žalované na zaplacení další premie složil žalobce dne 28. května 1928 částku 7.000 Kč

u Hypoteční banky české, filiálky v B., která je uložila na běžný účet žalované pojišťovny. Žalovaná poté oznámila Hypoteční bance české, filiálce v B., dopisem z 8. června 1928, že nepřevzme ručení ze žalobcovy pojistky do té doby, dokud nesloží u banky aspoň 13.780 Kč 40 h, t. j. dosud splatné prémie, žalobce však další prémie již nezaplatil. Žalobce se domáhá po uvolnění částky 7.000 Kč na žalované vrácení částky 6.890 Kč 20 h, kterou zaplatil žalované pojišťovně jako první prémii, tvrdě, že bylo výslovně ujednáno, ba že bylo přímo podmínkou pojištění, že žalovaná obstará vlastním nákladem a na vlastní risiko zrušení původní pojistky uzavřené u pojišťovny »S.«, že nová pojistka měla u žalované nahraditi starou pojistku uvedenou pojišťovny, že žalobce neměl úmyslu uzavřítí souběžné nové pojištění resp. nějaké dopojištění, že hledíc na to, že nedošlo ke zrušení pojistky uzavřené u pojišťovny »S.«, a že žalovaná nesplnila podmínku, jest pojištění u žalované neplatné. Nižší soudy uznaly podle žaloby odvolací soud v podstatě z těchto důvodů: Žalobce opírá nárok na vrácení zaplacené první prémie o neplatnost sporné smlouvy a pak o nesplnění podmínky zrušení dosavadní smlouvy s pojišťovnou »S.« a o výslovný závazek k vrácení prémie a zaplacení útrat sporu v případě podlehnutí, převzatý žalovanou po vzniku sporu s pojišťovnou »S.«. Usnesením z 31. prosince 1932 zrušil odvolací soud rozsudek prvního soudu ze 17. října 1932 jedině z toho důvodu, že otázka neplatnosti smlouvy pro spor důležitá nebyla vzata na přetřes. V usnesení se však důležitost řešení této otázky neodůvodňuje a ono usnesení se nijak nedotýká oné části zrušeného rozsudku, v níž řešení sporu s hlediska tvrzených úmluv. Usnesením z 12. prosince 1934 zrušen druhý rozsudek prvního soudu z 30. května 1934 proto, že první soud nevycházel ze zrušovacího usnesení. Nějaký právní názor ani co jednoho, ani co do druhého z uvedených důvodů žalobních nebyl ani tu vysloven. Z toho plyne, že jak první, tak odvolací soud byly a jsou sice z důvodů vázanosti na předchozí zrušovací usnesení odvolacího soudu (rozh. č. 1820, 10797 Sb. n. s.) povinny probrati a rozhodnouti otázku namítané neplatnosti smlouvy, že však první soud nebyl vázán ve vlastním právním posudku, když odvolací soud ve zrušovacím usnesení jen všeobecně, bez bližšího odůvodnění vyslovil, že jde o otázku důležitou. Tím méně byl ovšem vázán v právním posudku stran žalobce tvrzených shora uvedených úmluv, jichž se žádné ze zrušovacích usnesení nedotklo. To bylo třeba předeslati pro prvním soudem mylně a šířeji předpokládanou vázanost, než ve skutečnosti tomu tak jest. Při posuzování platnosti pojistné smlouvy jest vycházeti z námitek, o které žalobce neplatnost opírá. Podle zjištěného stavu věci kladl žalobce jak při předběžném jednání, tak při vlastním sepsání návrhu důraz na to, aby se zrušené smlouvy s »S.« neměl žádného riska. A po té stránce byl žalobce uklidněn K-em, že si to žalovaná sama s pojišťovnou »S.« vyřídí, že to vezme všechno na sebe a že, kdyby i došlo ke sporu, bude hraditi útraty. Co se týká úmluv, popírá žalovaná jak jejich existenci, tak i význam žalobcem jim

příkládány a popírá jejich závaznost pro nedostatek oprávnění osob je sjednávajících a pro nedostatek písemné formy. Pro posouzení vzniku a smyslu úmluv jest důležité, za jakých okolností došlo ke sporné pojistné smlouvě. Nikdo ze smluvců neměl na mysli uzavření nějakého množného pojištění nebo dopojištění. Úmyslem smluvců bylo, aby, jak se v návrhu výslovně praví, byla pojistka »S.« převedena na žalovanou, t. j. aby dřívější pojistka »S.« zanikla zrušením, jež mělo býti přivoděno výpovědí prováděnou zároveň s návrhem a vrácením dobové slevy, a aby žalobce byl pojištěn toliko u žalované. Tento jejich úmysl vyplývá zřetelně i z dopisu, jímž filiálka, znamenajíc její firemně, doprovodila zaslání pojistky, vyzvavši v něm žalobce, aby pojišťovně »S.« již nic neplatil a korespondenci zaslal přímo filiálce. Bylo třeba doporučení třetích osob a značného úsilí zástupce K-a, než se zdařilo pohnouti žalobce k přestupu od pojišťovny, u níž byl spokojen, k žalované pojišťovně. Žalovaná to byla, jež usilovala získati žalobce za svého pojistníka i za určité oběti. Za těch okolností bylo jen slušno a spravedливо, že zástupce žalované slíbil při uzavírání smlouvy zprostiti žalobce, který neměl zájmu na přecházení od jedné pojišťovny ke druhé, jakéhokoli rizika spojeného s přechodem. Podle shodného úmyslu smluvců nemělo zejména uzavřením pojistné smlouvy u žalované dojíti k tomu, aby žalobce za totéž pojistné období a zásadně za totéž riziko platil prémii dvěma pojišťovnám. Uváží-li se to vše, co uvedeno, jest vyložiti smysl prohlášení zástupce K-a, učiněných při jednáních předběžných i při sepsování návrhů, tak, že zrušení pojistky u »S.« bylo stěžejním předpokladem smlouvy nově uzavírané a že riziko spojené s nezdarem tohoto zrušení převzala žalovaná na sebe, chtějíc získati žalobce. Tak jest rozuměti zejména prohlášením, jež učinil K. jak při jednáních předběžných, tak při sepsání návrhu, kdy se žalovaná ústy svého zástupce uvolila převzít i náklady sporu, ač na spor tehdy nikdo nepomýšlel, a kdy žalobce podepsal výpověď s tím, že žalovaná má sama vše vyrovnati s pojišťovnou »S.«. Žalovaná přijímajíc návrh, musela při svých odborných znalostech a praktické zkušenosti seznati z odpovědí na otázky o pojistném návrhu, že nejde o množné pojištění, že získává za určitou oběť pojistníka od pojišťovny jiné a že nemůže býti jeho úmyslem, aby na něm bylo riziko přechodu k žalované, o který usilovala ona sama a nikoliv pojistník. Nerozhoduje, že žalovaná podle tehdejšího právního stavu a svých zkušeností byla přesvědčena, že takového rizika není a že toto riziko snad teprve vzniklo nebo podstatně se zvýšilo vydáním zák. č. 202/1925 Sb. z. a n. Ostatně i kdyby tu byla jakákoliv pochybnost, byla vyvrácena žalobcovým dopisem ze 14. dubna 1926. Tam žalobce poměrně krátce po uzavření smlouvy oznámil jasně obsah úmluvy a její význam, zejména že žalovaná vzala na sebe všechny závazky z předchozí pojistky a jejího převodu, že pojišťovnou »S.« vymáhaná premie byla zaplácena žalované, ať ona dá věc do pořádku. Tomu žalovaná v dopise ze 17. dubna 1926 v nejmenším neodporuje, zejména nepopírá ani převzetí ani význam uvedeného závazku

a místo aby jej odmítla, dává naopak žalobci pokyny a vyslovuje se o vyhlídkách sporu, to vše přes to, že ustanovení § 484, odst. 4, slov. obch. zák. bylo tehdy již zrušeno a že žalovaná dle dopisu znala, oč se »S.« v žalobě opírá. Po oznámení sporu v řečené korespondenci dochází k návštěvě S. u žalobce, k odebrání žaloby a prohlášení S-ovu, učiněnému při tom vůči žalobci, a pak k návštěvě S-a u Dr. V-e a k ústní dohodě. Žalovaná byla také ochotna poskytnouti krytí i na pouhé deponování premií za rok 1927 a 1928 (až do úplného vyřízení sporu s pojišťovnou »S.«). I z toho jest patrno, že uznávala závislost své smlouvy se žalobcem na výsledku sporu s pojišťovnou »S.«. Byla tedy uzavřena pozdější pojistná smlouva sice platně, ale v tom důležitém předpokladu a pod tou podmínkou, že se podaří předchozí smlouvu s »S.« vskutku zrušiti, že tedy žalobce bude pojištěn pouze u žalované a že jen jí jest povinen platiti prémie. I když by se spatřovala v onom předpokladu pouze pohnutka, bylo by ji pro důležitost předpokladu a důraz naň kladený při sdělování návrhu, pokládati ve smyslu § 901 obč. zák. za podmínku, a to rozvazovací podle poslední věty § 696 obč. zák. Smlouva vznikla přijetím návrhu a vydáním pojistky se strany pojistitele a zaplacením prémie pojistníkem. Splněním výminky, t. j. pravoplatným uznáním předchozí pojistky za platnou, zanikla ona smlouva. Pro účinky splnění výminky na plnění, conditione pendente ze smlouvy žalobcem vyvozované, je především rozhodující to, co smluvci po té stránce smluvili. A tu již při sjednávání smlouvy převzala žalovaná risiko zrušení předchozí pojistky. Tímto riskem byly nejen náklady sporu, nýbrž v případě prohry i povinnost zaplatiti tutéž premii za stejné nebo skoro stejné risiko pojišťovně dřívejší a platiti tedy za totéž dvakráte. Ústní dohodou, sjednanou mezi S., úředníkem žalované pojišťovny, a Dr. V-em po vzniku sporu, byl závazek hned od původu převzatý jen vyjádřen určitějšími slovy, když bylo tehdy výslovně smluvěno vrácení zaplacené prémie v případě prohry sporu. Proti platnosti všech uvedených zjištěných úmluv namítala žalovaná jejich nezávaznost především pro nedostatek pravomoci osob, které je sjednaly (K-a a S-a). Odvolací soud sice v souhlase s prvním soudem z výpovědi svědka Karla R. zjišťuje (§ 498 c. ř. s.), že žalovaná neměla a nemá v B. filiálku, že úředníci tak zv. filiálky nebyli oprávněni vcházeti v závazky jakéhokoliv druhu za žalovanou a že si musili dříve vyžádati schválení neb rozhodnutí pražského ústředí. Toto zjištění není však pro posouzení věci rozhodující, neboť je dokázáno listinnými průvody, že se zastupitelství žalované pojišťovny v B. nejen v době uzavření sporné smlouvy a též později označovalo a znamenalo v korespondenci jako filiálka, vydávalo S-a za svého dirigenta a K-a za inspektora resp. disponenta, ale bylo tak označováno i samou žalovanou vůči žalobci i vůči Dr. V-ovi a také vůči ředitelství se ještě v dopise ze 17. května 1926 za filiálku označovalo a jako filiálka znamenalo. Také svědci K. a L., jak odvolací soud zjišťuje z jejich výpovědí, pokládali zastupitelství žalované pojišťovny v B. za filiálku; na-

posledy jmenovaný i podle firemní tabule, vyvěšené na budově, v níž bylo zastupitelství umístěno. A právě tento vnější stav, nikoliv skutečně vnitřní oprávnění zástupců jest ve vztahu k žalobci rozhodující. Byl-li zástupce žalované, jí samou hned v předběžném přijetí návrhu označen za disponenta, a pokračovala-li jak žalovaná, tak její zastupitelství v označování, jež musilo v žalobci vzbudit dojem, že nejen dirigent S., ale i zástupce K. jsou obchodními zmocněnci podle čl. 47 obch. zák. a v této vlastnosti tudíž oprávněni zavazovati žalovanou, pak rozhoduje to, zač žalobce mohl pokládati oba jmenované dle uvedených vnějších projevů a ne působnost, kterou skutečně interně měli (A. C. č. 2260, rozh. z 10. září 1913 Rv I 711, ZBl. č. 77; z 6. března 1917, R II 63, GH 1917:15, rozh. č. 2591 Sb. n. s.). Vnitřního, žalobci neznámého a při obyčejné opatrnosti nepoznatelného omezení jejich působnosti nelze se dovolávat. Za stavu věci, jak se žalobci jevil z řečených vlastních projevů žalované a jejího zastupitelství v B., je při důležitosti těchto projevů a významu, který jim v poctivém obchodním a občanském styku právem přikládán, plně desauvován význam poznámky, vytištěné uvnitř po straně návrhu, že zástupci mají jen plnou moc na zprostředkování a odeslání návrhu. Neboť disponentem se v obchodním styku nerozumí pouhý zprostředkovací agent, na něhož jest řečená poznámka myšlena. Proto všechny důsledky vyvozované žalovanou z nedostatku oprávnění S-a resp. K-a pro převzetí závazků jménem žalované jsou neoprávněné. Dochází proto odvolací soud, zhodnotiv znovu důkazy, k právnímu úsudku částečně sice odchylnému od úsudku prvního soudu, z něhož však plyne též závěr, že totiž žalovaná jest povinna splniti řádně převzatý závazek k vrácení zažalované první premie.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolání je přípustné, ač jde o souhlasné rozsudky nižších soudů a hodnota předmětu sporu nepřesahuje 7.000 Kč a ač odvolací soud neprohlásil v rozsudku dovolání za přípustné (čl. I č. 2, odst. 3, zák. č. 251/1934 a čl. I zák. č. 314/1936 Sb. z. a n.). Neboť první soud vyhověl žalobě jen proto, že byl vázán právním názorem, vysloveným ve zrušovacím usnesení odvolacího soudu ze dne 31. prosince 1932, č. j. Co IV 377/32/29, jímž byl zrušen předchozí rozsudek prvního soudu ze dne 17. října 1932. Zrušen byl však i druhý rozsudek prvního soudu ze dne 30. května 1934, vydaný po onom zrušovacím usnesení, a to usnesením odvolacího soudu ze dne 12. prosince 1934, č. j. Co IV 432/34-47, z toho důvodu, že první soud nedbal příkazu, jež mu dal odvolací soud v prvním zrušovacím usnesení. V obou dvou zrušovacích usneseních byl tudíž vysloven jen tentýž a jediný právní názor, že jest rozhodující, zdali pojistná smlouva, uvedená v pojistce č. 805/205.072 ze dne 17. července 1925 a ujednaná mezi žalobcem a pojišťovnou »L.«, jest neplatná. Jiný právní názor odvolací soud nevyslovil a zejména ne-

uvedl, jaký právní závěr má býti vyvozován z platnosti anebo z neplatnosti smlouvy, takže v tom směru nebyl prvý soud vázán a mohl samostatně vyvozovati právní důsledky z platnosti nebo z neplatnosti smlouvy; mohl také samostatně rozhodnouti, zdali žalovaná pojišťovna ručila v době do později nastalého zániku pojistné smlouvy a zda se pojišťovna zavázala zvláštní smlouvou vrátiti žalobci premie zaplacené v mezidobích do zániku pojistné smlouvy. Prvý soud si však vykládal zrušovací usnesení jinak a rozhodl tak, jak uvedl v posledním svém rozsudku ze dne 18. června 1935, poněvadž podle svého mínění byl k tomu nucen, jsa vázán právním názorem odvolacího soudu. Tu jde skutečně o případ vytčený v § 502, odst. 4, c. ř. s. Neboť ustanovení to vychází ze zásady, že, rozhodl-li prvý soud tak, jak v rozsudku uvedl, jen proto, že byl vázán právním názorem odvolacího soudu, jde vlastně o právní názor jen jediné soudní stolice a v tom směru vlastně o jediné rozsudkové rozhodnutí, jež proto podléhá přezkoumání nejvyšším soudem. Na tom nic nemění, měl-li prvý soud nedůvodně za to, že jest i v ostatních směrech vázán ve svém volném rozhodování, neboť ve skutečnosti jde zase jen o právní posouzení jedné soudní stolice.

Ve věci samé však neshledal nejvyšší soud zákonného důvodu, aby rozsudek odvolacího soudu byl změněn nebo zrušen (§ 510, odst. 3, c. ř. s., v doslovu čl. I č. 3 zák. č. 251/1934 a čl. I zák. č. 314/1936 Sb. z. a n.).

K dovolacím vývodům se připomíná toto: Není sporné, že pojistná smlouva, kterou žalobce ujednal se žalovanou pojišťovnou podle pojistky ze dne 17. července 1925, č. 805/205.072, byla uzavřena platně. Závěr odvolacího soudu, že se tak stalo za předpokladu, že se podaří předchozí pojistnou smlouvu s »S.« zrušiti, jakož i závěr, že se žalovaná zavázala v případě nezdaru zrušení pojistné smlouvy s »S.« vrátiti premie, jež žalobce musel zaplatiti pojišťovně »S.«, nebyl dovolacími vývody vyvrácen. Neboť nehledíc na to, že dovolatelka napadla tyto závěry pro nedůslednost mylně s hlediska dovolacího důvodu podle § 503 č. 3 c. ř. s., ač tu jde o dovolací důvod podle § 503 č. 4 c. ř. s., brojilo dovolání proti úvahám odvolacího soudu o hodnověrnosti slyšených svědků a stran, což jest v dovolacím řízení podle § 503 c. ř. s. nepřijatelné, poněvadž se tím zasahuje do volného hodnocení důkazů odvolacím soudem. Pokud pak dovolatelka napadla i závěry vyvozené ze skutečností potvrzených nejen listinami, nýbrž i výpověďmi svědků a žalobce, jimž přiznal odvolací soud hodnověrnost, nepodařilo se jí vyvrátiti důslednost těchto závěrů, neboť odvolací soud uvedl pro své závěry tak přesvědčující důvody, že o jejich správnosti nelze pochybovati. Důvodně proto vyslovil odvolací soud, že dotčený předpoklad jest pokládati za výminku rozvazovací (§§ 696 posl. věta a 897 obč. zák.), a že i kdyby šlo jen o pohnutku, stala se tato pohnutka výminkou. Bylo-li v § 901 obč. zák. užito výrazu »výslovně«, nerozumí se tím výslovnost v užším slova smyslu, nýbrž znamená to pouze zřejmost a nepochybnost, že smluvci chtěli pohnutku ustanoviti za výminku.

Jest také nezávažné, že výminka zrušení pojistky pojišťovny »S.« nebyla splněna tím, že mezi tím byl vydán zákon č. 202/1925 Sb. z. a n., neboť výminkou může býti i skutečnost, jejíž vznik nezávisí na vůli stran. Zavázala-li se žalovaná zvláštní úmluvou, že vrátí žalobci prémii zaplacené pojišťovně »S.«, nesplní-li se tato výminka, jest povinna svůj závazek splniti nehledíc na to, že poskytla žalobci krytí, že měla náklady spojené s uzavřením pojistné smlouvy a že žalobce jí nemůže vrátiti vzájemné plnění. Nedostatek písemné formy této zvláštní úmluvy tomu nepřekáží, neboť § 468 slov. obch. zák. a § 4 všeob. pojistných podmínek se týká jen pojistné smlouvy a nikoliv jiné vedlejší úmluvy, jež pro počáteční závaznost pojistné smlouvy neměla významu. Ostatně stačí tu odkázati i na rozhodnutí č. 13010 Sb. n. s., neboť zásada tam vyslovená se hodí i na souzený případ, kde ústní úmluva byla sice uzavřena osobami neoprávněnými přijímati závazky za žalovanou firmu, kde však žalobce v důvěře v zevnější okolnosti podle čl. 47 obch. zák. i podle § 43 obchodního zákona slov. v dobré víře musil důvodně míti za to, že osoby ty jsou oprávněny k převzetí závazku za žalovanou firmu. A pokud dovolatelka vytýká, že tu nejsou předpoklady pro užití čl. 47 obch. zák. a že nejde o totožné předměty pojištění, stačí odkázati ji na důvody odvolacího soudu, jež nejvyšší soud schvaluje.

Čís. 16609.

Splátkové obchody (zák. č. 76/1935 Sb. z. a n.).

Uplatnění výhrady vlastnictví, sjednané při splátkovém obchodě podle zák. č. 76/1935 Sb. z. a n., znamená vždy zároveň odstoupení prodávajícího od kupní smlouvy. Pouze z toho, že si prodávající vymohl rozsudek na zaplacení zbytku kupní ceny, nelze souditi, že se vzdal vyhrazeného vlastnictví.

(Rozh. ze dne 4. ledna 1938, Rv I 2633/36.)

Srov. rozh. č. 4993, 5016, 11214 Sb. n. s.

Žalobce prodal a dodal žalované na splátky nábytek s výhradou vlastnického práva až do úplného zaplacení. Žalovaná nedodržela dvou splátek po sobě přímo následujících, takže nastala ztráta lhůt. Žalobce se proto domáhal žalobou C II 553/32 zaplacení zbytku tržebné ceny 3.879 Kč 20 h a té žalobě bylo rozsudkem z 15. září 1932 vyhověno. Žalovaná zaplatila po vydání rozsudku 600 Kč, takže jest dosud dlužna 3.279 Kč 20 h. Tvrdě, že jest žalovaná v prodlení s více než se dvěma splátkami po sobě následujícími, že byla proto dopisem z 9. října 1935 uvědoměna, že žalobce od smlouvy odstoupí, jestliže žalovaná do osmi dnů nezaplatí nedoplatek kupní ceny, že však žalovaná v dané lhůtě nezaplatila, a že nároky žalované na vrácení zaplacených 3.025 Kč jsou